

N:o 66.

Af Herr **Hans Andersson:** *Angående förändrad lydelse af § 16 i Kongl. förordningen den 7 December 1883 om expeditionslösen.*

Enligt Kongl. Maj:ts förordning om expeditionslösen den 7 December 1883 § 16 sista delen skall »expedition, som begäres af annan än part, vara att tillgå genast eller så snart som möjligt».

Till sådan expedition läser utom andra handlingar vara att hänföra gravationsbevis. Af trovärdiga personer har jag erfarit, att ganska ofta, sedan gravationsbevis blifvit begärdt, oaktadt upprepade påminnelser det dröjt länge, i två, tre, ja flere månader innan beviset utlemnats. Att olägenhet och skada kan af detta uppstå, är väl uppenbart, och jag har mig bekant att fall inträffat, då den som begärt men icke erhållit gravationsbevis förr än efter flere månaders väntan, i följd deraf ådragits rätt betydande ekonomisk förlust.

Vid köpeskillingsliqvid är i vanliga fall gravationsbevis en handling, som icke kan undvaras. Att nödgas vänta derpå i månader måste ej sällan medföra svåra olägenheter vare sig för köpare eller säljare eller möjligen för begge.

Då lån sökes mot inteckning i fast egendom, är gravationsbevis ounderbärligt. Erhålles det först efter väntan i flere månader, torde ej sällan, till skada för den sökande, tillfället till låns erhållande hafva gått förloradt. Liknande förhållande med det nu om gravationsbevis anförda läser väl gälla med hänsyn till än flera expeditioner som begäres af annan än part.

Stadgandet, att sådan expedition skall vara att tillgå genast eller så snart som möjligt, synes mig icke vara nog bestämdt för att bereda den skyndsamhet med expeditions utlemnande, som lagstiftarne tvifvels utan afsett, och dessutom allmänhetens intresse kräfver. En tjänsteman,

som dröjer i månader med utfärdande af gravationsbevis eller annan till samma slag af expedition hänförlig handling, och ju föregifva hinder af andra tjänsteåligganden, som väl aldrig helt och hållet saknas, och dermed åtminstone i de flesta fall undgå ansvars försumlighet. Jag föreställer mig därför att lämpligt och möjligt vore, om i lag stadgades någon viss tid, inom hvilken begärd expedition borde utlemnas, allenast med undantag för de utan tvifvel mycket sällsynta fall, då för expeditionens uppsättning mött hinder, som det icke berott på tjänstemannen att undanrödja. Ett sådant stadgande skulle, föreställer jag mig, icke vara till olägenhet för den ordentlige, pligttrogne tjänstemannen, som tager hänsyn till allmänhetens gagn och väl inser att han icke vinner något i tid genom att uppskjuta med ett arbete, som i allt fall måste göras.

Den försumlige tjänstemannen deremot skulle af stadgandet lära att bättre förstå hvad som är hans af lagstiftarne åsyftade pligt, och den stora allmänheten undgå olägenheter, som icke sällan följa af väntan i månader på ett gravationsbevis eller annan begärd expedition.

På grund af det nu anförda hemställer jag vördsamt, att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att sista stycket af 16 § i ofvannämnda Kongl. förordning måtte erhålla följande förändrade lydelse:

Expedition, som begäres af annan än part, skall vara att tillgå genast eller sist inom fjorton dagar, så vida därför icke möter hinder, som det icke beror på expeditionshafvanden att undanrödja och om hvars beskaffenhet han är skyldig att, om sådant begäres, utan ersättning lemna sökanden skriftlig uppgift. Dock bör vid utmätning, om borgenär eller gäldenär äskar protokoll öfver förrättningen, sådant protokoll senast nästa dag hållas honom till handa.

I händelse Utskottet, till hvilket denna min motion öfverlemnas, skulle finna den af mig föreslagna lydelse lemna rum för befogad anmärkning, anhåller jag att Utskottet måtte föreslå den lydelse, som må finnas för det af mig åsyftade ändamål bäst passande.

Stockholm den 26 Januari 1884.

Hans Andersson.